

Фелікс Нет і Ніка та пастка Безсмертя

КУПИТИ

Продовження популярної серії пригодницького та пізнавального фентезі від Рафала Косіка «Фелікс, Нет і Ніка». Герої книги — звичайні варшавські підлітки Фелікс Полоній, Нет Білецький та Ніка Міцкевич.

Свято Геловіну для Фелікса, Нета й Ніки починається з небезпечної гри із загадковим Похмурим Женцем. Вони намагаються ігнорувати його послання, але хід подій безпосередньо зачіпає їхні родини, тож вони стають учасниками дивної містичної гри. Друзі мають спуститися в підземелля Варшави, знайти чудовисько Василіска й здійснити поїздку до покинутого будинку конструктора.

Допомогти може тільки легендарний скарб, але будь-яка спроба його знайти лише погіршує ситуацію. Найнебезпечніші виклики чекають на друзів попереду, адже їм доведеться боротися з наслідками проблем, що звалилися на їхні сім'ї.

Чому варто читати:

Книги про пригоди друзів Фелікса, Нета і Ніки стали бестселером не лише в Польщі, а й далеко за її межами. Крім української їх вже перекладено литовською, угорською та чеською мовами. Критики називають цю серію «польським Гаррі Поттером». За мотивами другої книги серії «Фелікс, Нет і Ніка та теоретично можлива катастрофа» знято фільм, прем'єра якого відбулася 28 вересня 2012 року.

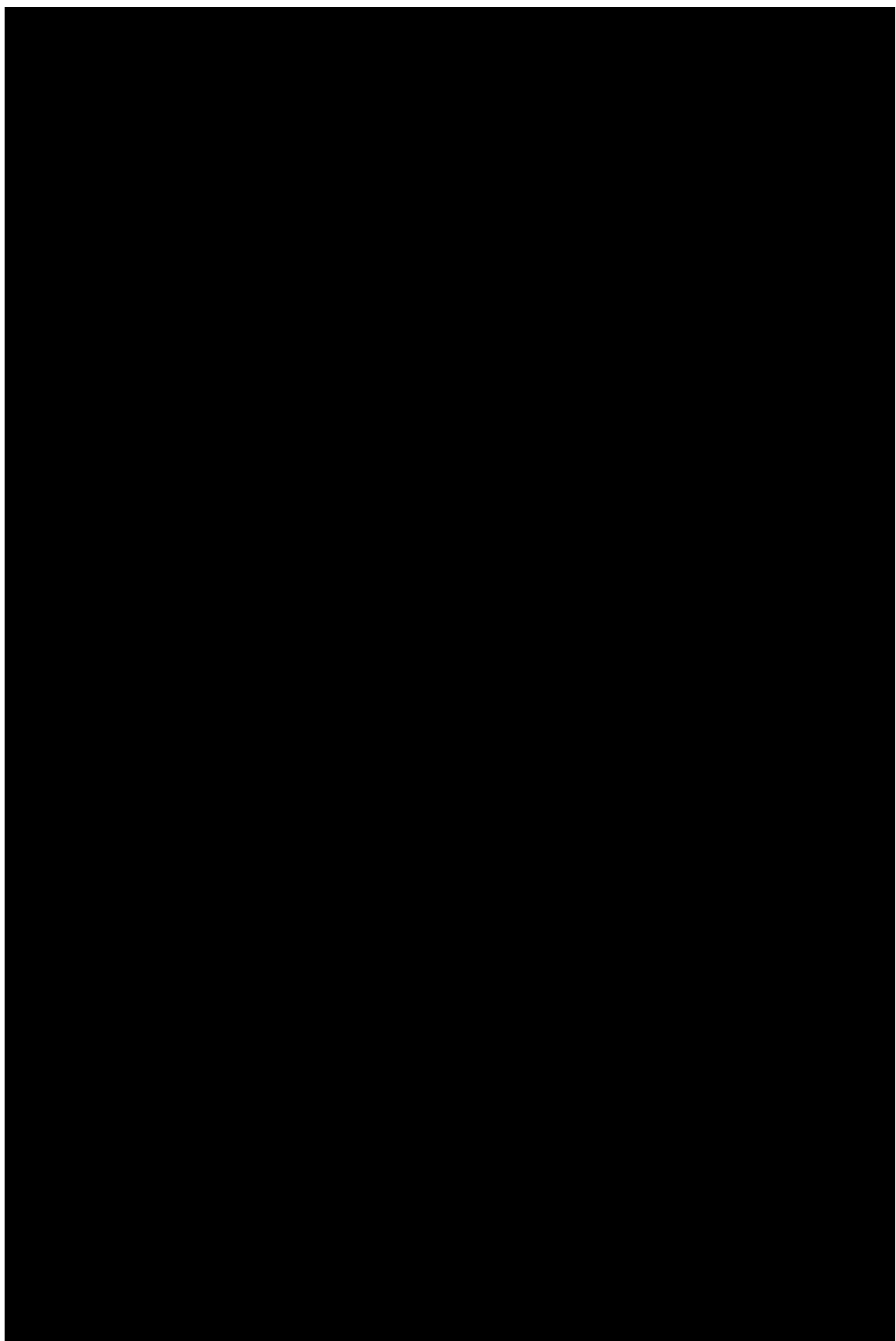
Фелікс. НЕТ і НІКА

та Пастка Безсмертя

Рафал Косік

Переклад з польської Ірини та Олени Шевченко

*Видавництво висловлює подяку за допомогу в роботі
над проектом куратору серії «Час фентезі»
Володимиру Арєнєву.*

© Rafal Kosik, 2004–2018

Дунець І. В., художнє оформлення, 2020

© ПП «АССА», 2020

© mrgaser, e-pub, 2020

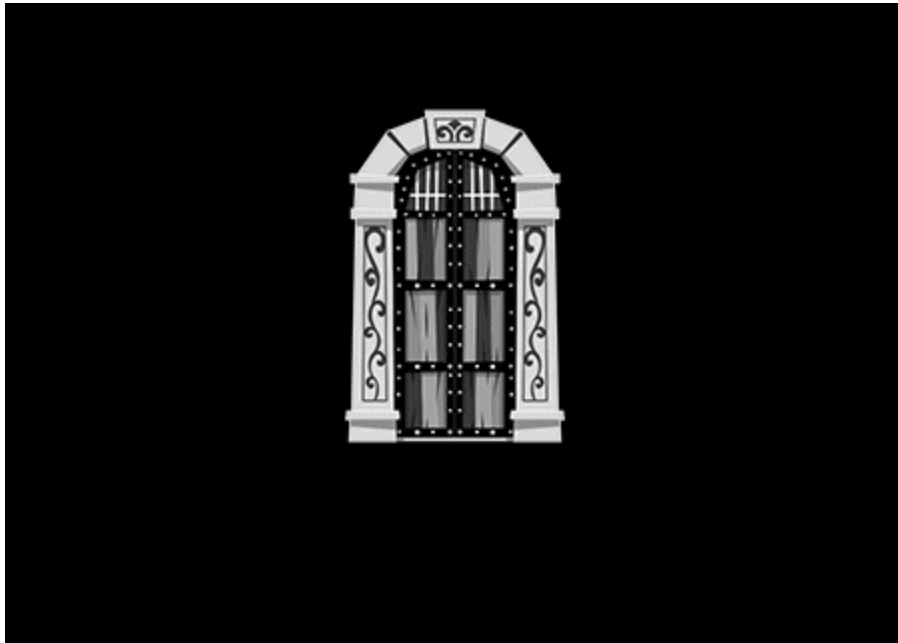
ISBN

Аннотація

На свято Гелловіну для Фелікса, Нета й Ніки починається небезпечна гра із загадковим Похмури́м Женце́м. Друзі намагаються ігнорувати його послання, але хід подій безпосередньо зачіпає їхні сім'ї, тож вони стають учасниками дивної гри з містичними епізодами. Друзі мають спуститися в підземелля Варшави та знайти чудовиська Василі́ска й здійснити поїздки до покинутого будинку конструктора.

Допомогти може тільки легендарний скарб, але будь-яка спроба його знайти лише погіршує ситуацію. І це ще не все... Найнебезпечніші виклики попереду, адже героям доведеться боротися з наслідками проблем, що звалилися на їхні сім'ї.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Блискучий металевий робот важкими кроками піднімався сходами, що вели до школи. Уже були сутінки, а він, схоже, не надто добре бачив у темряві, бо сріблястою долонею хвилину намацував двері, перед тим як знайти ручку та зайти в хол. Нічний сторож, пан Сильвестр, байдуже подивився на нього і повернувся до телевізора — цього вечора він бачив стільки незвичних речей, що кутастий робот уже не здивував його.

Спайдермен, який стояв у холі біля дверей, простягнув роботіві складений удвоє папірець, а Робін Гуд зробив позначку на аркуші, який тримав у руці. Робот знову почав повільно підніматися сходами. Його випередив астронавт у білому комбінезоні, а Термінатор у шкіряній куртці та сонцезахисних окулярах закинув рушницю на плече.

Робот нарешті видерся на четвертий поверх, звідки лунала гучна музика. Нікого не здивував людиноподібний робот, що заходив до спортивної зали. Мить тому на сходах він був наче з кіно, але тут втратив усю свою унікальність, і ніхто не звертав на нього уваги. Зала була заповнена вавельськими драконами, штурмовиками з Галактичної імперії, бетменами, спайдерменами, гаррі поттерами, гоблінами, сплячими красунями, злими мачухами, вампірами та чарівниками — і всі вони рухалися в ритм музики. Тільки бджілка Майя сумна сиділа в кутку.

Фелікс роззирнувся. Ізсередини голови робота, крізь маленькі отвори в картоні, він бачив небагато. Хлопець не зміг упізнати нікого зі знайомих. Ситуацію погіршував і той факт, що всі були в костюмах, а роль освітлення виконували стробоскопи та кольорові миготливі прожектори. Змінювати костюм було запізно.

Хтось його штовхнув. Фелікс придивився і зміг побачити лише спину... чогось зеленого. Він захитався і наступив на хвіст динозавра, який у відповідь загарчав.

— Сорян, — промовив Фелікс і швидко відійшов.

На помості, за барикадою з колонок та підсилювачів, діджей ритмічно кивав головою. Однією рукою він рухав мікшери на пульті, а другою перебирав вінілові платівки в алюмінієвому ящику. За його спиною щосекунди виривався дим. Стікав на підлогу і стелився поміж ніг танцівників.

Фелікс знову когось зачепив. Позаду пролунав дівочий вереск. Хлопець різко розвернувся, і картонна рука скинула з голови маленької стюардеси блакитну пілотку.

— Сорян, — перепросив Фелікс. — Щирий сорян.

Маленька білявка з обличчям ляльки люто подивилася на нього. Фелікс нахилився по шапочку, але, на жаль, вона зробила те саме в той самий момент. Вони вдарилися головами. Тобто голова стюардеси вдарила в картонну коробку, що слугувала за голову роботу. Обоє випросталися, Фелікс зняв коробку і пояснив:

— Дуже обмежена видимість.

Він нахилився, і дівчина знову зробила те саме. Вони знову стукнулися.

— Ти що, навмисно? — зі злістю запитала вона.

Потираючи чоло, вона обережно присіла, не спускаючи очей з хлопця, і навпомацки знайшла шапочку. Хтось його штовхнув, і, щоб зберегти рівновагу, Фелікс переставив ноги. Білявка знову пискнула, а хлопець відчув, що стоїть на її долоні. Він швидко відступив і промовив:

— Мені дуже прикро!

— Не наближайся більше до мене! — пригрозила вона йому пальцем, енергійно розвернулася і відійшла.

Фелікс надягнув голову робота та вкотре подумав, що ненавидить бали-маскаради. Допоки не зустрінеш когось знайомого, можеш тільки ходити та штовхатись. І не скоро він когось упізнає через ці маленькі отвори для очей.

У його полі зору з'явилися Оскар та Віктор. Вони не були замасковані — вдавали сіамських близнюків. На них були штани з трьома холошами — та, що посередині, ширша, у ній по одній нозі обидвох «братів» — та светр із двома рукавами та двома горловинами для голови. Вони ледь рухалися, шкутильгаючи на середню ногу, але мали цілком задоволений вигляд.

Хлопці обмінялись кількома словами з привидом, зробленим із простирадла, помітили Фелікса й пошкутильгали до нього.

— Привіт, Феліксе. Гадаєш, у нас є шанс виграти? — запитав Оскар. — Будеш за нас голосувати?

— Ви не відповідаєте вимогам, — відповів Фелікс. — Мають бути король та королева балу.

— Та ну. Живемо у вільній країні.

— Та звісно... А як ви впізнали, що це я?

— А хто б ще міг перевдягтися в робота? — відповіли вони разом, презирнулися, пирхнули сміхом і пішли далі.

Фелікс роззирнувся і почав міркувати, у кого б могли перевдягтися Нет і Ніка. Безглуздо було б змарнувати весь вечір на їхні пошуки.

Підвіконня прикрасили моторошними гарбузами. Вони світилися помаранчевим. Гелловін — ніч духів. Рік тому саме на Гелловін Фелікс, Нет і Ніка мали зустріч третього ступеня зі справжніми духами. Від цьогорічного Гелловіну вони чекали тільки гарної розваги. І нічого більше.

Фелікс побачив Аурелію. Шкільна красуня була вдягнена в костюм... королеви балу. Підлогою тяглася біла сукня, що сяяла стразами.

— Самоздійснюване пророцтво, — буркнув він собі під ніс, проводжаючи її поглядом.

Йому ще вдалося впізнати Клеменса, перевдягненого в Супермена. Костюм у того був завеликим, тому літера «S» розташувалася саме посеред животика. Фелікс допхався до рогу зали, зняв голову робота і мультиінструментами прорізав більші отвори для очей. Коли він

повернувся до стрибучого натовпу, відчув постукування у плече, точніше, у картонну коробку, що становила корпус робота. Він повернувся і наштовхнувся поглядом на постать у каптурі з косою в руках.

— Обережно! — Фелікс подивився на цілком реальне лезо коси. — Ти можеш когось цим поранити.

— Можливо, — відповіла постать і штовхнула косу так, аби вона пробила картонну голову робота.

Фелікс, примружившись, поглянув на довгу щілину, крізь яку світили кольорові прожектори, потім на тінь під потертим каптуром. Він не зміг побачити обличчя.

— Марцель? — обережно запитав він.

— Я Похмурий Жнець, — відповіла постать хрипким голосом.

Мурашки пробігли по спині Фелікса. Він нервово здригнувся, вирішуючи, що відповісти.

Жнець нерухомо постояв хвилину, після чого простягнув щось пласке та чорне.

— Це для тебе, — прохрипів він.

Фелікс узяв чорний конверт. Роздивився його з усіх боків і вирішив саме відкрити, коли його штовхнула рудоволоса мумія.

— Привіт! — заволала мумія.

Якщо Фелікс мав хоч якісь сумніви щодо того, хто перевдягся в мумію, то досить було подивитися вниз, і сумніви розвіювалися. Бо тільки одна мумія на світі носить мартенси.

— У цьому костюмі ти не станеш королевою балу, — тверезо зауважив Фелікс.

— Це мене не турбує, — Ніка стонула плечима, смикаючись під музику.

Фелікс згадав про Похмурого Женця, але той уже розчинився в натовпі.

— Ти бачила Нета? — запитав він.

— Я тут, — заявив Нет.

Фелікс повернув голову. За ними стояв Водяник у масці для пірнання, ластвах та зеленому хімічному комбінезоні.

— Привіт, — усміхнувся в коробці Фелікс. — Я вже думав, що це в мене найдурніший вигляд.

— Не турбуйся, — кивнув головою Нет. — У тебе дійсно найдурніший вигляд.

— Ненавиджу бали-маскаради.

— Ти не розумієш. Цікаві речі тут можна побачити, — Нет дивився на пов'язки Ніки й усміхався. — Костюм, може, і не парадний, але дуже облягає.

Музика трохи стихла, і з гучномовців пролунав голос директора, магістра-інженера Юліуша Ромашки:

— Нагадую, що до вибору короля та королеви балу залишилася тільки година! Ще можна висувати кандидатів!

Музика повернулася до попередньої гучності, а директор, одягнений як... граф Дракула, спустився зі стійки діджея і потягнув танцювати Лінійку, вчительку математики, вбрану русалкою. Але з її розмірами ефект дещо відрізнявся від запланованого. Хоча Дракула з великим черевом теж мав дивакуватий вигляд.

— Вампір-жиросмокт, — промовив Нет.

— Нещодавно я зустрів дивного чувака, — Фелікс стискав у руках чорний конверт. — Сказав, що він Похмурий Жнець.

— А чому похмурий? — кинув Нет. — Комбайн зіпсувався?

— Мова не про такого женця...

— Знаю, але ми розважаємося і вдаємо, що не боїмося.

— А чого нам боятися? — запитав Фелікс із удаваною легковажністю. — Він був тільки перевдягненим.

— Ну взагалі... Це ж Гелловін. День, коли треба боятися та лякати інших.

— Вистачить зайти до лабораторії Бутлера в такий час, — зауважила Ніка. — Це було б набагато страшніше, ніж усе, що ми вигадасмо.

— У мене ідея! — Нет підняв палець. — Не заходьмо до лабораторії Бутлера. А цього листа... викиньмо. Інакше знов у щось вплутаємося.

Вони мовчки дивилися на конверт у руках Фелікса. Навколо танцювали казкові герої.

— Або вплутаємося, якщо не прочитаємо, — припустив Фелікс.

— Може, це додаткова картка для голосування за короля та королеву балу, — не дуже впевнено висунула версію Ніка.

— І не сподівайся, — Нет раптом став серйозним. — Це точно проблеми. Я відчуваю.

Фелікс покрутив головою в один бік, потім у другий, бо в полі його зору могла бути тільки одна особа.

— Відкриваю, — заявив він.

Водяник скривився, а вираз обличчя мумії не можна було зрозуміти через бинти. У конверті був складений учетверо чорний аркуш. Без написів.

— Гм... — протягнув Фелікс. Він підніс аркуш до світла. — Тут щось є, наче блищить... Вийдемо в коридор.

Він пішов, оминаючи Покемона, Фредді Крюгера, утопленика та Франкенштейна. Мумія та водяник рушили за ним. Гучна музика лишилася позаду, і вони зупинилися під стінкою в коридорі, по коліна в диму, серед інших створінь, які хотіли спокійно порозмовляти.

Фелікс крутив аркуш під різними кутами, аж ось побачив, як блимнув напис, зроблений наче безбарвним лаком.

— «Очікуйте більшого», — прочитав він.

— І оце дав тобі Похмурий Жнець? — запитав Нет. — Пан Смерть? Такий чувак із косою?

— Він так виглядав.

— Нічогенький текст, зважаючи на особу посланця, — Нет схилився над аркушем. — «Очікуйте більшого»... І, певно, написано кров'ю?

— Щиро кажучи, не хочу перевіряти, — буркнув Фелікс.

Він склав аркуш, запхнув у конверт і насилу засунув у кишеню штанів під картонною ногою робота.

— Еее... викиньмо це, — невдало спробував пожартувати Нет. — Це точна реклама якогось супермаркету: «Очікуйте більшого! Сто грамів сальтисону в подарунок!» Не варто цим перейматися!

— Не можна легковажити цим, — заявила Ніка. — Гадаю, отримаємо ще одне повідомлення.

— Але ж це не має сенсу, — розпачливо протягнув Нет. — Це наче листоноша приходить до тебе й говорить, що завтра принесе лист, бо сьогодні хтось його тільки пише.

— Це має сенс, — заперечила Ніка. — Це гарантія того, що ми серйозно поставимося до наступного повідомлення.

— Про що це ти? — Нет нахилив голову. — Жодних листів! Швидкий трансфер із поштової скриньки у смітник. Я нічого не сприйматиму серйозно.

— Ти вже сприймаєш це серйозно.

Нет подивився на неї і промовив:

— Розв'язалася.

— Тобто? — запитала Ніка.

— Тобто бинти. Ліва нога розв'язалася.

— А... — Ніка нахилилася та почала замотувати їх навколо ноги.

Нет уважно слідкував за нею і нарешті запитав:

— Що в тебе під тими бинтами?

— Небагато...

— Як ти сюди приїхала? — трохи занепокоївся він. — І як збираєшся повернутися?

— У мене в шафці татів плащ, — вона закінчила замотувати бинт і випросталася. — Він дістає мені майже до щиколоток. А бинт із голови розмотаю.

— Нехай... — Нет критичним поглядом оглянув її. — Ти в цьому плащі маєш вигляд безхатка-початківця. Може, візьмемо таксі? Питання грошей з'являється в кінці. А останнім виходить Фелікс...

Ніка захихотіла.

— Тато приїде по нас о дев'ятій, — промовив Фелікс.

— Це добре.

— Є один вихід зі школи, — повернувся до теми Фелікс. — Похмурий Жнець повинен був вийти саме там або десь сховатися.

— Запитаймо Сильвестра, — погодилася Ніка. — Або тих двох, що роздають картки до голосування.

— Це пояснить, що це все тільки твоя уява, — додав Нет, — і закриємо тему. Бо я не збираюся обшукувати всю школу.

Незграбний робот, водяник у ластах та мумія, що постійно розв'язувалася, спустилися на перший поверх, але не знайшли ані Спайдермена, ані Робіна Гуда. Вони сперлися об стійку рецепції. Робот кашлянув. Пан Сильвестр неохоче відірвав погляд від телевізора. Він був би щасливий, якби цей бал вже закінчився.

— Пробачте, ви бачили постать у каптурі та потертому плащі? — запитав робот. — А в руках коса.

Нічний сторож підняв на них стомлений погляд.

— Не варто сьогодні гратися, — заявив він.

— Але ж сьогодні Гелловін, — зауважив водяник.

— А завтра Всіх Святих, — Сильвестр наставив на нього палець. — І оце справжнє свято, а не ця американська вигадка^[1].

— Усі польські свята сумні та нудні, — водяник стенив зеленими плечима. — Зрештою, це лише завтра.

— Робіть як хочете, але це погано закінчиться.

— А постать із косою? — наполягав робот. — Вона виходила звідси за останні хвилини?

— Не пам'ятаю такого, — пан Сильвестр повернувся до телевізора, показуючи, що розмову закінчено.

Друзі зрозуміли, що нічого більше не дізнаються. Подивилися в бік крамнички, відчиненої в такий час із нагоди вечірки, але продавець, пан Роберт, не дуже їх любив. Тож вони не хотіли його питати. Діти повільно відійшли в бік сходів.

— Отже, він не виходив, — резюмував Нет. — Це, звичайно, якщо ти не нанюхався фарби з цього робота і сам не вигадав Похмурого Женця.

— Під час презентації кандидатів на короля та королеву балу в спортивній залі ввімкнуть світло, — сказав робот. — Знайдемо Похмурого Женця і запитаємо, в чому річ, — він зиркнув на годинник. — Це буде за п'ятдесят хвилин.

— Ходімо поскачемо, — запропонував водяник. — У цих лапах у мене суперові стрибки.

— А я в цьому картоні... краще не говорити. Як повертаюся, то зачіпаю всіх навколо.

— Це теж ефектно. Але, щиро кажучи, гадаю, що ти так вдягся, аби не танцювати.

З картонної голови пролунало тільки якесь невиразне бурмотіння.

Вони мовчки піднімалися сходами. Водяник ляпав незграбними лапами, тримаючись за поручні.

— Спробуй задки, — запропонував робот.

Нет розвернувся, і дійсно стало легше.

— Мізки на службі людини... — буркнув він.

Вони піднялися на четвертий поверх. Кілька осіб зі сміхом пробігли поряд і зникли за дверима найближчого класу. За мить звідти пролунав

стишений сміх. Водяник із сумом подивився на мумію, але нічого не сказав. А робот дивився вглиб коридору.

— Ви не помітили, там нічого не мерехтить? — запитав він.

— Вогонь? — водяник подивився у вказаному напрямку. — Аж мурашки по тілу. Люблю атмосферу Гелловіну.

— Схоже на електрозварювання. Але... це може спричинити пожежу.

Вони уважно дивилися у кінець коридору. Щось дійсно мерехтіло з-за рогу, освітлюючи дим, який стелився підлогою.

— Може, комусь розповімо? — у голосі водяника з'явилася надія.

— А може, це зламана люмінесцентна лампа?

— Тоді... будемо схожі на йолопів, — визнав водяник.

— Тож погляньмо, а потім викличемо пожежників, поліцію, армію...

— Не знаю, чи не волів би я бути схожим на йолопа, — визнав водяник з-під маски для пірнання.

— Чому ти так любиш горор, якщо так боїшся? — запитала мумія.

— Я люблю горор... але безпечніший. Перед телевизором, із чипсами. З вами або з Манфредом, який у страшні моменти підтримує мене. Це як щеплення. Горор такий страшний, що повсякденне життя потім мені видається набагато приємнішим.

Вони пройшли коридором і зупинилися перед поворотом. У натертому паркеті відбивалося нерівномірне фіолетово-блакитне світло, яке підсвічувало штучний дим, утворюючи на підлозі фантастичні фігури. Трійка друзів довго споглядала це явище.

— Однак часом... — водяник ковтнув слину, — часом щеплення не спрацьовує.

Першим у бік мерехтіння рушив робот.

— Мало тобі того конверта? — запитав притишеним голосом водяник, але пішов слідом. — Напевно, це лампа просто зібралася в країну вічних полювань. Дідько, ходімо звідси. Перегорить на Гелловін і буде нас потім лякати.

Друзі дійшли до рогу, змушуючи до повільного руху залишки штучного диму. Мить дивилися на пульсуюче світло, яке пробивалося з-під дверей одного з класів, після чого робот промовив:

— Це не лампа.

— Благаю, хоч раз мене послухайте! — попросив водяник. — У нас мало було проблем за останній рік?

— Але принаймні не було нудно, — зауважив робот.

— Ну, знаєш... Може, я хочу нудитися?

— Не хочеш, — робот рішучим кроком наблизився до дверей.

— Що це за клас? — запитав водяник, який не відставав від нього.

— Там двері до 308 класу, а наступний 309, — зауважила мумія. — Тут немає номера...

— Це клас 308 з половиною, — прошепотів зловісно водяник. — Ми проходимо повз ці двері щодня і ніколи не звертали на них уваги. Благаю вас! Повернімося на бал!

— Рік тому саме над класом 309 показався дух професора Кушмінського, — нагадав робот. — Схоже, це місце сприяє появі паранормальних явищ.

— І треба про це згадувати? — голос водяника тремтів. — Може, хтось там дивиться телевизор... з вимкненим звуком?

— Що саме за тими дверима? — замислився робот. — Технічна комірчина?

Він підійшов ближче і простягнув руку.

— Не чіпай ручки... — голосом приреченого на поразку попросив водяник.

— Це понад мої сили, — робот поклав на неї руку.

— Не натискай хоча б...

— Це сильніше за мене... — робот почав натискати на ручку.

— Може, дійсно краще не треба, — раптом промовила мумія.

Робот відсмикнув руку. Сяйво під дверима замерехтіло і згасло, наче розчароване його ваганням.

Водяник проковтнув слину.

— Інтерактивне сяйво, — прошепотів він.

— Ти відсмикнув руку, і воно згасло, — визнала мумія. — Ходімо на бал.

Зараз сяйво ледь пробивалося з-під дверей.

— Зайдемо сюди пізніше, — погодився робот.

Вони повільно відступили і повернулися до спортивної зали.

— Чому, як вона тебе просить, ти погоджуєшся, а як я, то ні? — ображеним голосом запитав водяник.

— Еее... Може, тому, що ви попросили мене обоє?

— Ну, не знаю... Щось не вірю я тобі...

Вони вскочили у світло миготливих кольорів і вібрацій. Діджей зі зсунутими на потилицю навушниками старався щосили. Він саме міксував Анну Янтар із «Продіджі», приправляючи це все саундтреком із «Зоряних війн». Клаудія, вдягнена в персонажа з манги, у довгій сукні, танцювала в ритмі цієї мішанки, і виглядало це дуже непогано. Схоже, як і Аурелія, вона розраховувала на титул королеви балу, бо на голову вдягла блискучу діадему. Сьогодні шкільні красуні обходили одна одну десятою дорогою. Біля них крутилася Олена в костюмі єгипетської принцеси: високо перев'язані сандалі, біла спідниця із золотим паском та біла безрукавка, очі сильно підведені чорним.

— Ви теж відчуваєте, що ми трохи з костюмами не вгадали? — тихо запитав водяник, переступаючи з ласти на ласту. — Я ж міг одягтися Джеймсом Бондом...

— Тобі чотирнадцять років, — нагадав робот. — У костюмі Джеймса Бонда ти мав би вигляд ввічливого онука на дні народженні бабусі.

— Це не питання віку, а внутрішньої сили, — заперечив водяник. — Я б імітував цю силу грізним виразом обличчя.

— Я взагалі не маю наміру ставати королем балу, — відповів робот. — Не люблю такі вечірки.

— Чого стоїте? — закричав хтось за спиною, перевдягнений у снігову людину-еті.

— Морально розігріваємося, — відповів Фелікс. — Ти бачив чувака в чорному каптурі з косою?

— На жаль, ні, — еті похитав головою. — А як у вас?

— Та... — Нет замислився на мить, — усе по-старому. А в тебе?

— Теж по-старому. За кого будете голосувати?

Друзі презирнулися.

— Якось іще не думали, — визнав Нет.

— А я за ту, в котрої найкоротша спідниця. Окей. Я полетів.

Еті махнув рукою на прощання і помчав, підскакуючи в ритмі музики.

— Цікаво, а хто то був? — водяник підняв маску.

— Уявлення не маю, — відповів Фелікс. — Тому й не люблю маскарадів...

Він роззирнувся, намагаючись побачити чорний каптур, але тут було занадто багато дивних постатей, які постійно рухалися. Він побачив Спайдермена, котрий роздавав картки для голосування. Фелікс підійшов до нього, дорогою оминаючи Індіанця, Снігову Королеву й Піноккіо, якому випадково прим'яв паперовий ніс.

— Слухай, ти пам'ятаєш чувака, одягненого як смерть? — запитав він Спайдермена. — Чорний каптур, із косою. Ти мусив його помітити.

— Старий! — закричав Спайдермен. — Не пам'ятаю. Навіть тебе не пам'ятаю. Я бачив зблизька стільки чудовиськ, що відтепер боятимуся нормальних людей.

— Увага! Увага! — пролунало з динаміків. Вампір Ромашка підняв руку і замахав, аби всі звернули на нього увагу. Він стояв на помості біля барикади діджея. За мить на нього перевели прожектор. Діджей неохоче зупинив музику. Але не міг втриматися від ритмічного кивання.

— Любі чудовиська! — закричав у мікрофон вампір. — Презентація кандидатів на титул короля та королеви балу!

Діджей повільно почав робити музику гучнішою. Лише суворий погляд вампіра змусив його зменшити гучність. Але хлопець надів навушники та почав енергійно рухатися, чим відволікав увагу від Ромашки.

— Пара номер один! — вигукнув директор. — Аурелія та Люціян з другого «А».

Нет застогнав, бо на сцену піднявся Люціян у темних окулярах та елегантному костюмі а-ля Джеймс Бонд. Він вів під руку Аурелію, яка пливла підлогою в блискучій сукні. Пролунали гучні оплески та схвальний свист.

— Пара номер два! Олена та Марцель із третього «Б».

Єгипетську принцесу та чиказького гангстера з цигаркою в роті також привітали оплесками.

— Схоже, другий «А» домінує на виборах. Гілберт і Зося!

Друзі здивовано дивилися на мишку з пухнастим хвостом, що піднімалася на сцену разом із... Важко було сказати, у кого перевдягся

Гілберт. Під великим піджаком була футболка з написом «Люди скінчилися. Їж варення» та штани в клітинку.

— Оплески цій парі!

Відповіддю було кілька млявих плескань. Мишка нахилила голову і якнайшвидше потягла за собою партнера, сховавшись від світла прожектора.

— Без шансів, — буркнув під ніс Нет. — Мишка вдягнена як мишка.

— Прощу уваги! Сенсація! — закричав директор. — Пара номер чотири також із другого «А». Це Клаудія та Геральд!

— У нас просто найкрасивіші дівчата! — заволав Нет, але швидко замовк під пильним поглядом Ніки.

Цього разу оплески були гучніші завдяки вирізу сукні Клаудії. Геральд був одягнений як ковбой.

Вампір нарешті помітив діджея, який підскакував поряд. Він кілька секунд грізно дивився на нього, перш ніж той завмер.

Друзі скористалися тим, що натовп припинив танцювати, і намагалися знайти чорний каптур та косу. Вони піднялися на нижні щаблі спортивних драбин і оглядали залу. Ані сліду Похмурого Женця.

— А може, тобі привиділося? — запитав Нет.

Фелікс мовчки показав на дірку від удару косою на голові робота.

— Я не бачу навіть того єті, — зауважила Ніка. — Нічого!

— Останній шанс для подання кандидатів! — закричав у мікрофон Ромашка. — Картка для голосування має п'ять позицій. Одна досі вільна.

Друзі не звернули уваги на ці відчайдушні заклики. Вони роззиралися залом.

— Там хтось у каптурі! — Ніка переможно вказала на темну постать під помостом.

— Де? Там? — Нет підняв руку в тому ж напрямку. — Це Робін Гуд, жінко. У зеленому каптурі.

— У нас є остання пара! — радісно заволав Ромашка.

Прожектор ударив по очах друзів. Нет і Ніка зрозуміли, що всі дивляться на них, а в них підняті вгору руки.

— Запрошуємо п'яту пару до нас! — кричав Ромашка. — Схоже, це знову другий «А»!

— О Господи... — застогнав Нет.

Під світлом прожектора водяник та мумія спустилися з драбини і попрямували до сцени. Директор допоміг їм піднятися. Пролунали не дуже інтенсивні оплески. Ромашка придивився до них уважніше.

— Як я гадаю... — вампір нахилився і стишив голос, — Ніка і Нет? — після чого голосно промовив у мікрофон: — Ніка і Нет! Запам'ятайте їх під номером п'ять! Заповнені картки кидайте до урни під стіною за тридцять хвилин. А зараз повертаємося, — він оглянув діджея, — до тих пекельних звуків.

Прожектори згасли, гримнула музика, і зала знову перетворилася на кольоровий хаос. Пара номер п'ять сумно зійшла на паркет між чудовиськ.

— Здуріти можна! — зітхнув Нет. — Це як потрапити під автівку під час чищення зубів. З нормальними людьми такого не трапляється.

Ніка зняла з обличчя бинти. Хвилину вирішувала, що з ними робити, після чого обмотала їх навколо талії.

— Спок, ми не виграємо, — вона заспокійливо поплескала Нету по плечу.

— Ну не знаю... пам'ятаєш, як було з Феліксом на цих виборах у самоврядування? Чим менше він хотів, тим більший рейтинг набирив.

Вони підійшли до Фелікса. Нет підозрював, що хлопець усміхається всередині голови робота, але не міг цього перевірити. Тоді він сказав:

— Стівен Кінг написав книжку «Керрі». Там шкільні лобуряки підмінили картки для голосування. Королем та королевою балу стала пара найбільших йолопів.

— Це ти про нас? — Ніка скоса поглянула на нього.

— Ні, — Нет махнув рукою. — Просто там дівчина володіла телекінезом.

Фелікс і Ніка уважно подивилися на нього. Нет лише зараз зрозумів, що саме сказав.

— І що було далі? — обережно запитала Ніка.

— Е... Ну, всі загинули.

— Очікуйте більшого, — буркнув Фелікс.

Він вийняв із кишені лист і знову почав його роздивлятися. Раптом папір перетворився на попіл і осипався чорною хмаринкою на підлогу.

— Старий, що ти зробив? — Нет ковтнув слину.

— Нічого...

Вони дивилися під ноги, але було темно, щоб побачити хоч якісь залишки.

— Ну що, у нас з'явився ще один привід піти звідси, — заявив Нет.

— Ти хочеш у ластвах їхати в автобусі? — запитав Фелікс. — Тато приїде за дві години.

Нет похмуро подивився на свої ноги і заявив:

— На наступний Гелловін беру лікарняний. Це має бути звичайна розвага. А я впевнений, що твій логічний розум уже намагається поєднати Похмурого Женця, розпорошеного листа та миготливу лампу?

— Здогадався. Ці три речі поєднують...

— ...паранормальні явища. Якби тобі листа передав ведмідь коала, ти теж би висунув теорію. Зоологічну.

— Те, що мерехтіло, було не схоже на лампу...

— Неважливо, — водяник похитав головою в масці для пірнання. — Я не збираюся це розслідувати. Не вийду з цієї зали до дев'ятої.

Поруч пролунав крик. Друзі повернули голови й побачили Олену, яка стояла на відірваному шматку сукні Аурелії.

— Упс, я не хотіла, — усміхнулася Олена, але вираз її обличчя виказував протилежне. — Сподіваюся, ти не гніваєшся?

Аурелія розглядала зіпсовану сукню. Вона стиснула кулаки й підняла очі, але єгипетська принцеса вже втекла.

Дівчина нахилилася, наче хотіла приєднати відірваний шматок, але справа була безнадійна. Кількарівнева сукня була відірвана вище колін. Дівчина безпорадно розвела руками.

— Може, вдасться щось зробити, — Фелікс зняв картонну голову.

Аурелія подивилася на нього, і за мить обличчя, спотворене гнівною гримасою, засяяло спокусливою усмішкою.

— Справді? — її вії затріпотіли. — Зможеш? У тебе є голка для шиття?

— Ні, немає, — визнав Фелікс. — Але я можу вкоротити сукню до місця розриву.

— Розриву? — вона підняла брови. — Ти хочеш відрізати мені пів сукні? — вираз обличчя дівчини трохи спохмурнів. — А не можеш викликати таксі та поїхати додому по голку?

— Поїхати... Гм... Не дуже. Я не встигну до голосування.

Аурелія боролася з думками.

— Добре! — відчайдушно вирішила вона. — Ріж!

Фелікс вправним рухом витягнув із футляра на паску мультиінструменти й відкрив ножиці. Він присів, насилу долаючи опір картону, і почав відрізати всі шари матеріалу вище колін. Аурелія повільно поверталася.

— Ось, королева в міні, — оцінив Нет, коли понівечений шматок сукні впав на підлогу. — Твої шанси зросли.

Ніка уважно поглянула на нього. Поруч зупинилася, вдягнена в строгі, елегантні штани, Еріка Суровець, кандидатка, яка програла на виборах у самоврядування. Вона сумно покивала і промовила:

— Жінку треба оцінювати не за тим, як вона виглядає, а за її внутрішнім, дурники.

— Мене якось не цікавить твоя підшлункова, — відповів Нет.

Еріка мала такий вигляд, наче хотіла його вдарити, але стиснула вуста і пішла.

— Дякую! — Аурелія поцілувала Фелікса і побігла.

— Ти зім'яв костюм, — зауважила Ніка.

Корпус робота був зігнутий у кількох місцях, а ноги склалися в гармошку. Фелікс кілька секунд роздивлявся пошкодження, потім стенув плечима і почав запихати заламані місця тканиною, яку відрізував від сукні.

— Ненавиджу бал-маскарад, — повторив він у сотий раз. — Зніму це.

— Тоді в тебе точно буде маскарадний костюм, — зауважив Нет.

— І буде легше відрізати сукні кандидаток, — іронічно додала Ніка.

— Ми ж не хочемо вигравати, — нагадав Нет. — І не хочемо, аби перемогли Марцель з Оленою, тому допомагаємо Аурелії.

— Логічно... ніби...

— Моя голова! — раптом закричав Фелікс.

Друзі здивовано подивилися на нього і зрозуміли, у чому річ. Картонна голова, яку хтось буцнув, полетіла в натовп і з наступними копняками рухалася в бік сцени.

Безголовий робот кинувся поміж танцівників, намагаючись роздивитися срібний предмет. Кілька разів голова майнула між

кольоровими фігурами. Коли нарешті він її побачив, Годзілла ударом хвоста відкинув її під стіну. Фелікс буркнув щось під ніс і кинувся в тому напрямку. Поки він дістався туди, блакитна зефірка підбором жбурнула її в протилежний бік.

Робот нісся, таранячи танцівників, і вже навіть припинив вибачатися. На щастя, музика змінилася на повільнішу, і втеча голови втратила швидкість. Фелікс обійшов пів зали і наздогнав голову в тому самому місці, з якого почав свій забіг. Однак, коли він збирався підняти голову, то спіткнувся через зім'яту ногу, втратив рівновагу і впав, розплющуючи голову й картонний тулуб.

Він насилу підвівся і знову почав вирівнювати картон. Велика тріщина спереду голови покращувала видимість, але костюм був у кепському стані. З Фелікса було досить.

Він роззирнувся по залі. Мумія повільно танцювала, притулившись до водянника, докладаючи максимум зусиль, аби не наступати на його ласти. Фелікс зітхнув учергове і зиркнув на годинник. Тато мав приїхати за дві години без чверті. Він почувався по-дурному, стоячи тут наодинці. Тож вийшов із зали, несучи сплюснуту голову в руках. Штучний дим стелився підлогою і лінивими смугами спливав по сходах. Там хтось розмовляв, Фелікс упізнав стюардесу в блакитному костюмі, з блакитною пілоткою. Вона подивилася на нього, і він подумав, чи не повернутися до зали, аж тут дівчина всміхнулася. Він, підбадьорений усмішкою, підійшов.

— Знаєш... — почав Фелікс. — Я не вибачатимуся, бо точно станеться щось погане, — дівчина питально підняла брови. — Можу пригостити тебе соком... чи ще чимось?

— Яблучним, — погодилася стюардеса. На її обличчі не було й сліду злості.

— То я зараз... — він вказав на сходи, завагався і побіг до крамнички.

Коли повернувся, дівчина чекала на тому самому місці.

— О, дякую, — промовила вона, коли Фелікс подав їй сік. — Це справді дуже мило з твого боку. Власне, ми не знайомі, хоча бачилися кілька разів. Ти був кандидатом на виборах. З другого «А»?

— Так, — почав він, не знаючи, що сказати далі. — А ти з якого класу?

— З другого «Б». Перевелася після канікул, бо моя стара школа збанкрутувала.

— А, так... щось чув.

Із зали лунав швидкий ритм «Джуно Реактора».

— Обіцяла цей танок Антеку, — раптом промовила вона, віддаючи Феліксу недопитий сік. — Я побігла. Ще зустрінемося.

Вона рушила до зали. Хлопець хотів помахати рукою, але на половині жесту зрозумів, що має дурний вигляд. Якусь мить крутив головою, після чого подивився в напрямку класу 308 з половиною. Зазирнув у двері спортивної зали, де танцювали пари, а потім знову в темний коридор, який не надто приваблював його. Фелікс, наперед жалкуючи, повільно рушив у темряву, по коліно в штучному диму. Він не звернув уваги на те, що диму тут стало більше, ніж мало бути.

Він озирнувся через плече. Освітлений вхід у спортивну залу видавався йому дивно далеким, а звуки звідти — приглушеними. Він зрозумів, що повинен чути музику, а навколо панує майже абсолютна тиша. Відчував, що не треба далі йти. Але йшов. Ноги самі вели його до повороту коридору. Він був не в змозі протистояти тому, що тягло його в бік дверей 308 з половиною. І навіть не хотів протистояти. Мав таке враження, що дивиться фільм, записаний камерами робота, у якого він був переодягнений. Поворот, і механічним кроком він підійшов до дверей. Потурбований дим наче ожив: піднявся за спиною Фелікса та обійняв його тьмяними щупальцями. Одне з них повільно торкнулося до шиї хлопця. Він здригнувся, відчуваючи холод. Поклав долоню на ручку. Теж холодна. Світло за дверима ставало дедалі яскравішим і зараз пробивалося крізь усі щілини. За мить Феліксу здалося, що світло пробивається навіть крізь волокна дерева. У нього не було сил боротися з тим, що наказувало повернути ручку. Він відчинив двері.

В абсолютній тиші широко розплющеними очима він дивився на джерело фіолетового світла. Не міг ані заплющити очей, ані відвернутися. Раптом крізь всеосяжну тишу прорвався крик і вирвав його з отетеріння.

Фелікс закліпав очима і потрусив головою. Зачинив двері й відступив до стіни. Світло під дверима зникло. Хлопець хвилину

стояв, важко дихаючи, тоді повернувся і швидким кроком рушив до спортивної зали.

Музика затихла, але спостерігалася метушня.

— Що сталося? — запитав він у зустрічного огірка.

— Хтось підпалив їй волосся, — пояснив огірок.

— Кому?

— Клаудії.

Робот пропхався в центр метушливого натовпу. Клаудія була перелякана, але, схоже, з нею нічого не сталося. Зачіска мала трохи скуйовджений вигляд, злегка диміла і смерділа паленим.

— Хто це зробив? — запитав голосно Ромашка. Він оглядав скупчених чудовиськ. Ніхто не відповів.

— Який у мене вигляд? — обережно запитала Клаудія, зиркаючи на Геральда.

— Спереду без змін...

— Я не про «спереду» питаю.

— Зі спини... від шиї до низу без змін.

— Говори, який вигляд! — заверещала крізь сльози дівчина.

— Хто це зробив? — запитав знову Ромашка, і знову відповіддю було мовчання.

Фелікс поглянув на Ніку, витягнув з-під картонного тулуба рештки сукні Аурелії та мовчки віддав їй. Ніка підійшла до Клаудії.

— Я можу виправити це, якщо хочеш.

— Звісно... — Клаудія подивилася на неї здивовано, але повернулася спиною.

Ніка зібрала її біляві локони так, аби закрити випалене місце, і зав'язала хитромудрий бант.

— Зараз у тебе ще кращий вигляд, — Геральд кивнув. — Взагалі супер.

Клаудія подивилася на нього зі злістю.

— Ти теж не бачив, хто це зробив? — запитала вона.

— Зачекай! — Фелікс нахилився над її волоссям і витягнув маленький обвуглений предмет. — Сірник...

Він витягнув його.

— Хто має сірники? — закричав Ромашка. — Кажіть негайно!

Звісно ж, ніхто не відреагував.

Фелікс побачив у натовпі Олену. Вона стояла в протилежному кінці зали і спостерігала за сценою.

— Потім... — почав Ромашка. — Потім... проведемо розслідування.

Він подав знак діджею, знову гримнула музика і замиготіло кольорове світло. Натовп, здавалося, одразу забув про інцидент і продовжив танцювати.

— Є ще кандидати? — запитав Фелікс, а зловивши на собі погляд Ніки, швидко додав: — Ну, ті, хто має шанси на перемогу?

Ніка похитала головою, даючи йому зрозуміти, аби не продовжував.

— Гадаєш, що напад повториться? — відповів запитанням Нет. — Коли у Клаудії загорілося волосся, Олена стояла далеко від неї.

— Ти теж подумав, що це вона?

— У неї є мотив...

— Але це ще не доказ, — підкреслила Ніка.

— Немає інших кандидаток, — зауважив із самовбивчою щирістю Нет. — Якщо напад повториться, то під загрозою будуть ті самі.

— Ненавиджу бали-маскаради, — буркнув Фелікс, розглядаючи сірник.

— Не знаю, як ти, а ми йдемо танцювати, — заявив Нет.

Він потягнув Ніку, і вони зникли в натовпі. Фелікс зітхнув у мільйонний раз за цей вечір. Надів зім'яту голову, притулився картонною спиною до драбини і спостерігав за чудовиськами в танці.

Раптом перед отворами в коробці з'явилося засмагле обличчя незнайомої дівчини. У неї було пряме чорне волосся, що сягало плечей, та чорні мудрі очі. Вдягнена вона була у щось біле, що нагадало Феліксові римську туніку. Хоча вона усміхалася, її очі були сумні.

— Чого стоїш? — вона простягла руку. — Я Паула. Потанцюємо?

— Фелікс, — він автоматично потиснув її руку. — У цьому костюмі не можу.

— Так, треба з цим щось зробити, — дівчина потяглася обома руками до отвору під шиєю робота і розірвала картонний корпус на дві частини. — Звільнила. Тепер можеш танцювати.

Здивований Фелікс подивився на себе.

— Зараз ти перевдягнений у кіборга, — усміхнулася вона. — Напівлюдина, напівробот. Ну... голову теж людську зробимо. — Вона

зняла з нього зім'яту картонну голову і жбурнула під стіну. — Так значно краще.

— Звідки ти знаєш, хто такі кіборги? — запитав Фелікс. — Цікавишся кібернетикою?

— Досить теревенити, ходімо танцювати! — вона схопила його за руку.

У неї був м'який, але міцний захват. Фелікс дозволив витягнути себе на танцпол, навіть не дуже замислюючись, що робить. За мить він здивовано зрозумів, що танцює. Підскакує в ритм навпроти темноволосої дівчини і почувається дивно щасливим.

За кілька хвилин залунала повільна музика. Фелікс і Паула перезирнулися, після чого, як і інші пари, обійнялися і почали повільно танцювати.

— Цікавишся кібернетикою? — Фелікс повторив питання.

— Це дивно? — вона підняла брови.

— Звичайно! Дівчата не цікавляться такими речами.

— Тож я є статистичним відхиленням, — засміялася вона. — Як і ти, врешті. Над чим зараз працюєш?

— Над Ґоломом. У нього буде два метри зросту, дві ноги, дві руки та бортовий комп'ютер зі старого ПК.

— У мене сумний досвід із великими роботами... власне, кіборгами, — похмуро відповіла вона.

— Сумний? Що сталося?

— Не... не хочу про це говорити, — вона стенула плечима і подивилася на Фелікса веселими очима. — Розкажи про свого Ґолема.

Фелікс і незчувся, як видав усі конструкційні рішення, про які не мав наміру нікому говорити.

— Тоді виявилось, — продовжував він, — що електричні двигуни занадто слабкі, адже робот важить майже двісті кілограмів. І я вирішив, що в нього буде гідравлічний привод. На звалищі металобрухту знайшов помпу від старого екскаватора. На жаль, вона пищить на високих обертах.

— Перевірив зимеринг вхідної потужності?

— З цього почав, але це щось із підшипником. Сам уже не знаю...

— О ні! — раптом закричала Аурелія, яка танцювала поруч. — О ні!

Дівчина безпорадно дивилася на перед своєї сукні. Нижня частина була вкрита синіми плямами, наче хтось вихлюпнув на неї чорнило з ручки. Фелікс відсунувся від партнерки і роззирнувся, але злочинця виявити не зміг. Хлопець зауважив тільки, що Олена танцює з Марцелем на відстані добрих десяти метрів і навіть не дивиться в бік засмученої Аурелії.

— Знаю, що це вона, — процідила Аурелія, дивлячись на пару третьокласників.

— Вона досить далеко, — зауважив Фелікс. — Коли це сталося?

— Не маю уявлення! Тільки зараз побачила.

— Треба вкоротити ще більше, — Люціян подивився на сукню. — Інакше не виграємо.

Аурелія зітхнула, після чого подивилася на Фелікса.

— Ріж!

Фелікс присів і мультиінструментом укоротив сукню до середини стегон.

— Ну, так дійсно краще виглядає, — оцінив Люціян. Аурелія кивнула.

— Краще, аби Ромашка цього не помітив... занадто рано, — буркнула вона. — Ще викреслить мене зі списку кандидаток.

— Мені теж треба укороти сукню, — зажадала Клаудія, яка з'явилася поряд. — Вона повинна бути такою ж короткою, як у неї.

Обидві дівчини дивилися одна на одну, примруживши очі.

— Але твоя не пошкоджена, — зауважив Фелікс.

— Неважливо. Ріж!

— Упевнена?

— Кажу: ріж!

Фелікс зітхнув і вкоротив сукню до середини стегна. Відрізаний шматок матерії впав на підлогу і мав вигляд розплавленого рідкого золота. Хлопець випростався й подивився в бік головної підозрюваної. Олена танцювала, але весь час спостерігала за подіями. Аурелія і Клаудія зиркали на неї, зараз уже в набагато кращому настрої.

— Ось так! — промовила Аурелія. — Її спідниця довша. А зараз вирішимо, що ми зробимо.

Фелікс нахилився і хвилину щось шепотів на вухо дівчині. На її губах з'явилася зловтішна усмішка.

— Дякую, — засяяла вона і повернулася до Клаудії. — Підемо до крамниці?

— Навіщо? — здивовано запитала Клаудія.

— По сік. Томатний.

— Гадаю, зараз буде цікаво... — Фелікс підняв тканину з підлоги і засунув у зім'яту ногу робота.

— Ти танцював! — закричав Нет, пробираючись крізь натовп. Він тягнув за собою знову розмотану мумію.

— Сам себе не впізнаю, — визнав Фелікс. — Це досить виснажливо. Знайомтеся... — він озирнувся, але Паули вже не було.

— З ким? — Нет дивився на нього через запотілі скельця маски для пірнання. — З ким ти танцював?

— Не знаю... — буркнув Фелікс. — Схоже, сьогодні вечір знайомих гостей.

— Може, їй стало нудно, і вона злиняла? — Нет відтягнув гумовий пасок і пересунув маску на чоло. На його обличчі залишився червоний слід.

— Не думаю... Імовірно, я не приділив їй достатньо уваги. Почуваюся універсальною сервісною фірмою, у якої немає часу на особисте життя...

Ніка почала поправляти свої бинти.

— А може, ти їх ще більше зсунь, — запропонував Нет. — Шанси виграти зростуть.

Ніка кинула на нього нищівний погляд, після чого запитала Фелікса:

— Ти знову ходив до тих дверей?

— Звідки ти знаєш? — він здивовано витріщався на неї.

— О ні... — застогнав Нет. — Мені майже вдалося про це забути...

— Не знаю, що там, — повільно промовила Ніка, — але ми не повинні відчиняти ці двері.

— Не повинні? — він стривожено дивився на неї. Хлопець пам'ятав, що наближався до дверей кімнати 308 з половиною, але не міг згадати, що було потім.

— Цю проблему ми не розв'яжемо, — продовжила Ніка. — Це місце... якимось чином провокує такі явища, але воно з'являється раз на рік. На Гелловін.

— А ти, схоже, щось знаєш? — запитав Нет.

— Жіноча інтуїція.

— Гаразд... Досить почекати до завтра, і проблема вирішиться?

— Мені так здається.

— Супер! — зрадів Нет. — Тоді нічого не робимо.

Повернулися Аурелія з Клаудією. Аурелія непомітно тримала в руках маленький пакет із томатним соком. Вона всунула соломинку і зігнула її під прямим кутом. Багатозначно подивилася на Фелікса і підморгнула йому. Поклала пакетик на підлогу так, аби отвір соломинки був скерований догори.

— Я вже шкодую... — зітхнув Фелікс.

— Це була твоя ідея? — здивувалася Ніка.

— На жаль, так, — кивнув хлопець.

Аурелія йшла між танцівників, підштовхуючи носом туфлі пакетик із соком. Нарешті швидким рухом вона відправила його в бік Марцеля та Олени.

— Мені здається чи?.. — почав був Нет, але не закінчив, бо червоний струмінь вистрелив угору, забризкуючи усю передню частину вбрання та частину зачіски Олени блискучою червоною рідиною.

Пара завмерла. Марцель хвилину дивився на дівчину, потім поглянув униз, на розчавлений пакетик з-під соку, на який наступив. Провів пальцем по безрукавці партнерки та облизав його. Олена мовчки рушила до виходу. Марцель лише зараз помітив, що перед його білої сорочки також став червоним. Він роззирнувся з грізним виглядом навколо, але не мав шансу знайти винуватця. Тож пішов за дівчиною.

Аурелія мстиво усміхнулася, після чого дала п'ять Клаудії і подарувала чарівну усмішку Феліксові.

— Чи це вже не занадто? — тихо запитала Ніка.

— Це паскудна, підступна баба, — нагадав Нет. — Вона підставила нас із тим палінням у туалеті перед канікулами, забула?

— Ні, але ж...

— Говорю тобі, цей томатний сік — це справедливість у дії.

За п'ять хвилин у дверях з'явилася Олена. Вона мала жахливий вигляд: більша частина спідниці та безрукавки червона, мокра та розтягнута. Були помітні спроби замити сік. Але вона не справляла

враження пригніченої. Навпаки, сяючим поглядом видивлялася когось із танцівників. У руці тримала куплений у магазинчику бутерброд, але не так, як тримають бутерброд зазвичай, а наче зброю. Нарешті вона побачила в натовпі Аурелію. Із зціпленими зубами рушила в її бік, тримаючи бутерброд, мов пістолет. Аурелія помітила її, коли було вже запізно. Олена зімітувала спотикання, і, наче втрачаючи рівновагу, розмазала бутерброд по білій блискучій сукні Аурелії.

— Ох! — вона приклала долоню до рота. — Дуже перепрошую! Спіткнулася.

Аурелія від шоку оніміла, а Олена швидко зникла. Клаудія, яка спостерігала за цим здалеку, почала сміятися.

— Чого радієш?! — люто закричала Аурелія.

Вона підійшла і зірвала з голови Клаудії зроблений Нікою бант.

— Що ти робиш?! — Клаудія схопилася за голову. Її зачіска втратила рештки хоча б якогось стилю.

— Це моє! — пояснила Аурелія. — Не дозволю, аби ти виграла за мій рахунок.

— Віддай! — закричала Клаудія і пішла на Аурелію.

Вони схопилися за волосся і почала штовхатися. Кілька підлітків, які стояли поруч, були шоковані, але в загальній метушні бійку мало хто помічав.

Друзі спостерігали за інцидентом, стоячи біля драбин. Ніка зітхнула і рушила, аби розняти дівчат, але Нет її зупинив.

— Оце вечірка! — він задоволено потер руки. — Боротьба в томатному соці та жбурляння бутербродами. Цікаво, що далі буде.

Аурелія справним копняком зламала підбори суперниці, а та у відповідь відірвала частину рукава її сукні. Боротьба ставала все більш запеклою і тривала б довше, якби раптом не затихла музика і не ввімкнулося світло. На сцені з'явився товстий вампір і втупився у діджея, який був у стані трансу.

Нет нахилився до подруги і конспіративним тоном промовив:

— Цей вампір підробляє в клініці краси на ліпосакції.

Фелікс та Ніка пирснули від сміху.

— Або ночами нападає на товстих жінок у парку, — продовжував Нет, — і примушує їх схуднути.

Вампір-жиросмокт нарешті домігся свого. Діджей здригнувся, випростався та вимкнув музику.

— Шановні чудовиська! — крикнув вампір у мікрофон. — Останнє представлення пар кандидатів на короля та королеву балу. Запрошуємо всі пари піднятися сюди.

Танцівники зупинилися, прикро здивовані стишенням музики. Захекані Клаудія та Аурелія втратили цікавість одна до одної і у відчайдушному поспіху почали приводити себе до ладу.

— О ні! — застогнав Нет. — Знову мусимо туди виходити.

— Ходімо! — Ніка схопила його за руку. — Це формальність. Ми все одно не виграємо.

Неохоче вони піднялися на сцену і стали поряд із червоними від томатного соку Марцелем та Оленою. За мить до них приєдналися Аурелія з Люціаном та Клаудія з Геральдом. Директор з кислим виразом оглянув короткі спідниці обох кандидаток. Лише за мить він звернув увагу на очевидні недоліки їхнього вигляду. Марцель з Оленою були червоні та мокрі. Аурелія з мученицьким виразом обличчя та скуйовдженим волоссям намагалася прикрити жирну пляму на сукні й утримати відірваний рукав. Ще гірший вигляд мала Клаудія, яка хиталася в туфлях без підборів і з зачіскою з фільму «Наречена Франкенштейна». На їхньому тлі водяник з мумією виглядали більш пристойно.

Директор чекав на останню пару, але Зося вчепилася у драбину в найтемнішому кутку зали і хитала головою, хоч як Гілберт намагався її переконати вийти на сцену. Врешті він здався, подивився на директора і розвів руками.

— Тоді... — вампір на мить завагався. — Ну, схоже, ми викреслюємо пару номер три. Але у вас все одно складний вибір: чи обрати єгипетську принцесу та гангстера, — Ромашка знову завагався, дивлячись на стан їхнього вбрання, — чи старанно запаковану мумію й водяника. А може... гм... Білосніжка та Джеймс Бонд? Чи... золота Клаудія і білий ковбой? Важкий вибір...

Під час презентації пар чудовиська внизу приглядалися до них з недовірою, витягали картки для голосування і намагалися витерти або закреслити зроблений раніше вибір.

Ромашка ще раз оглянув кандидатів, після чого підозріло поглянув на Марцеля.

— А ця сигара раніше теж була спалена до половини? — раптом запитав він, відсуваючи мікрофон.

Марцель витріщив очі, не знаючи, що відповісти. По черзі переводив погляд то на сигару, то на директора.

— Він спалив її над плитою, — швидко пояснила Олена. — З увімкненою витяжкою.

Вампіра, схоже, це не переконало. Коли він повернувся до зали, Марцель випустив через ніс хмарку блакитного диму.

— Справді, складний вибір, — без ентузіазму закричав у мікрофон вампір. — Залишилося пів години. Прощу всіх проголосувати.

Пан Ефтіпі витягнув із-за сцени і поставив перед діджеєм урну у вигляді картонної коробки з довгим отвором. Став біля неї, мов суворий вартовий біля могили Невідомого Солдата, пильнуючи перебіг голосування.

Діджей увімкнув повільну музику, пари почали танцювати. Кожні кілька секунд хтось підходив до урни і під спостережливим оком Ефтіпі кидав у неї покреслену та зім'яту картку. Запалили націлений на обертальну дзеркальну кулю прожектор. Темна зала вкрилася блукаючими цятками яскравих зайчиків.

Феліксові здалося, що він побачив темне волосся та білу туніку. Він повернувся в той бік і, намагаючись не спускати з неї очей, почав проштовхуватися між пар у повільному танці. У кольоровому пульсуючому хаосі хтось його штовхнув, і Паула зникла з очей. Він намагався продовжувати пошуки в тому ж напрямку, але її там уже не було.

Він кинув погляд у бік виходу і миттєво втратив інтерес до дівчини. Там він побачив... постать у чорному каптурі, яка тримала в руці косу і спиралася на неї при кожному кроці, наче на довгу палицю. Він більше ні на що не дивився й побіг у напрямку виходу. Йому в спину лунали роздратовані зауваження тих, з ким він зіштовхувався. Врешті Фелікс зіткнувся з якимось лицарем. Обидва впали на підлогу.

— Фелікс Полоній? — запитав Ернест із третього «Б», піднімаючи з підлоги шолом. — Що ти виробляєш?

КУПИТИ